

Глобальна компетентність як імператив XXI століття

Анжеліка Солодка

Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова, кафедра германської філології, Миколаїв, Україна

ORCID 0000-0003-1703-7996

Для цитування цієї статті:

Солодка Анжеліка. Глобальна компетентність як імператив XXI століття. International Science Journal of Education and Linguistics. Vol. 3, No.2, 2024, pp. 8-18. doi: 10.46299/j.isjel.20240302.02.

Надійшла до редакції: 05 березня 2024 р.; **Схвалено:** 31 березня 2024 р.;

Опубліковано: 01 квітня 2024 р.

Анотація: Глобальна взаємозалежність людей і культур стає нормою життя. Зростання спілкування між людьми різного культурного, етнічного, соціального і релігійного походження вимагає розвитку міжкультурної/глобальної комунікаційної компетентності, за допомогою якої студенти знатимуть як бачити речі очима інших і додавати їхні знання до власного особистого репертуару. Іншими словами, лише завдяки глобальній компетентності вони зможуть ефективно спілкуватися у глобалізованому суспільстві. Тому глобальна компетентність стає критично важливою здатністю для пристосування людей до вимог XXI століття. Інтерес до глобальної компетентності переважно відображено у поглядах США на цю концепцію. Це частково тому, що велика частина літератури про глобальну компетентність походить від організацій США, таких як Рада з міжнародних освітніх обмінів, Американська рада Міжнародної міжкультурної освіти та Фонд Стенлі, а також Американська Рада з питань освіти. Усі ці організації наголошують на розвитку ролі такої компетентності у повсякденному та професійному житті громадян США. Визначення глобальної компетентності описує концепцію, якій притаманні складний набір характеристик. У статті зроблено узагальнення моделей глобальної компетентності, яка складається з чотирьох вимірів: розвиток глобального мислення, розкриття себе, відображення культури та управління взаємодією. Як психологічний процес, глобальне мислення допомагає студентам розширити свою перспективу, щоб усунути неточні стереотипи та упередження щодо людей різних культур. Розкриття себе вимагає постійного самовдосконалення, виховання здорової самоідентичності для спільної побудови інтегративного та цілісного майбутнього людського суспільства. Відображення культури відноситься до процесу отримання знань щодо власної та чужої культури, когнітивне розуміння культурної подібності та відмінності. Нарешті, управління взаємодією сприяє міжкультурній мобільності для ефективного функціонування у глобальному комунікативному середовищі без порушення норм своєї та інших культур.

Ключові слова: глобальна компетентність, модель глобальної компетентності, глобальне мислення, управління міжкультурною взаємодією, відображення культури.

1. Вступ

Знання та навички глобальної комунікації не тільки допомагають трансформувати людей у мультикультурних шляхом сприйняття багатокультурних ідентичностей, але й відкривають можливості для підтримки світового співіснування з метою розвитку глобальної культури.

Глобальна компетентність є ключем до виховання толерантності, взаєморозуміння та поваги до культурних відмінностей, що відзначає створення освіченого глобального громадянства майбутнього людського суспільства.

Потреба в глобальній компетентності виникає через зростання глобалізації, про що свідчить масова міграція людей, пандемії, глобальна економіка, розвиток технологій та поширеність екологічних проблем [1; 2].

Визначення глобальної компетентності В. БуаМансіля звучить так: «...здатність і бажання розуміти та діяти стосовно питань глобального значення», спроможність «...досліджувати світ... розпізнавати власні та чужі точки зору, висловлювати ідеї та діяти» [3, с.102).

Департамент освіти США (USDE) використовував це визначення у своїй міжнародній стратегії [4] як метод навчання для розвитку глобально компетентних студентів, здатних до вирішення нагальних глобальних проблем [3]. Це включає сприйняття точок зору інших людей, здійснення ефективної комунікації для позитивних змін у світі.

Інтерес до глобальної компетентності переважно відображено у поглядах США на цю концепцію. Це частково тому, що велика частина літератури про глобальну компетенцію походить від організацій США, таких як Рада з міжнародних освітніх обмінів, Американська рада Міжнародної міжкультурної освіти та Фонд Стенлі, а також Американська Рада з питань освіти. Усі ці організації наголошують на розвитку ролі такої компетентності у повсякденному та професійному житті громадян США.

Навчальні заклади можуть запропонувати основні шляхи для глобального розвитку компетентностей. Запропонований проект під назвою «Mapping the Nation», започаткований Азіатським товариством, Фондом Лонгв'ю та Системою статистичного аналізу (SAS), говорить про потребу в глобальній компетентності. За даними Asia Society [5], «Mapping the Nation» — це інтерактивна карта, яка об'єднує демографічні, економічні та освітні показники для того, щоб показати, що Сполучені Штати є країною глобального і міжнародного бізнесу.

Наприклад, населення Західної Вірджинії зросло за рахунок емігрантів на 25% між 2000 і 2010 роки, з іспанською, французькою та німецькою мовами, які найчастіше використовуються як іноземні мови [6]. Дані по штату Айова показують, що населення не американського походження зросло на 41% між 2000 і 2010 роками, з іспанською, німецькою та іншими мовами. Це зростання присутності культурного та мовного розмаїття в місцевих громадах через глобалізацію підтримує потребу в глобально компетентних людях і дослідження цього питання є кроком до створення інструменту для визначення та вимірювання глобальних характеристик компетентності індивідів.

2. Об'єкт і предмет дослідження

Об'єктом дослідження є глобальна компетентність. Предметом дослідження є модель глобальної компетентності.

3. Мета та задачі дослідження

Метою дослідження є визначення глобальної компетентності, що деталізує структуру цього поняття. Чинне дослідження є кроком до опису моделей глобальної компетентності, концепція якої має складну природу.

Завданнями дослідження:

1. На основі аналізу наукових джерел дати визначення глобальній компетентності.
2. Висвітлити основні характеристики глобальної компетентності.
3. Узагальнити моделі глобальної компетентності.

4. Аналіз літератури

Науковці визначають глобальну компетентність як невід'ємну складову глобального освітнього поля.

В. БуаМансілья та ін. підкреслюють усвідомлену необхідність позитивної людської взаємодії між культурно різноманітними людьми для вирішення глобальних проблем як основну причину для розвитку цієї компетентності для теперішніх і майбутніх поколінь [3].

Визначення глобальної компетентності описує концепцію, якій притаманний складний набір характеристик, а також теоретичний зв'язок між ними. Існує ряд термінів зі схожими, хоча і не завжди паралельними значеннями, які використовуються для опису компетентності, пов'язаної з життям у глобальному середовищі [5, с.14]. Наприклад, інтеркультурна компетентність (Д. Деадорф [7]; Дж. Девин та ін. [8], І. Грагет [9]), міжкультурна комунікативна компетентність (К. Гібсон та ін. [10]), транснаціональна компетентність (Н. Адлер, С. Бартолом'ю [11]) і міжнародна компетентність (Р. Ламберт [12]).

Навіть після визначення багатьох типів компетентностей зафіксованих у літературі, глобальна компетентність є пріоритетною, оскільки вона включена у глобальне оцінювання (PISA), яке здійснює тестування студентів у всьому світі на основі ситуацій, з якими вони можуть стикатись у справжніх обставинах повсякденного життя. Це говорить про те, що ця концепція набуває все більш міжнародного значення.

5. Методи дослідження

Для досягнення мети й вирішення завдань дослідження використано методи теоретичного аналізу наукової літератури з проблеми формування глобальної компетентності для визначення понятійного апарату й уточнення сутності базових понять; порівняння й узагальнення умов формування глобальної компетентності.

6. Результати досліджень

6.1. Історія походження глобальної компетентності

М. МакДжімсі, Б. Росс і С. Янг визначили міжнародну та глобальну освіту як важливу для розвитку навичок, надбання знань та формування ставлення особистості для відповідальної участі в демократичному суспільстві та у глобальному співтоваристві в двадцять першому столітті [13]. Вони визначають, що глобальна освіта фокусується на взаємопов'язаному характері умов, проблем, тенденцій, процесів і подій, тоді як міжнародна освіта наголошує на конкретних регіонах світу, їх проблемах і культурах. Отже, закономірним є поєднання глобальної компетентності із глобальною освітою.

За словами М. Саттона, прагнення до миру після Другої світової війни стали основою для виникнення міжнародної освіти у 1968 році. Подальша зміна перспектив призвела до підвищення інтересу до глобальної освіти. Цей зсув у бік глобальної перспективи був особливо очевидним у доповіді Джеймса Беккера, представника Офісу освіти США, опублікованої у 1969 році. М. Саттон зазначає, що більшість істориків вважають цей звіт джерелом глобальної освіти [14].

У звіті 1983 року «Нація під загрозою» стверджувалося, що освітяни повинні зосередитися на підготовці молодих людей для успішного у навчання та кар'єри на користь США [15]. Таким чином, поштовх до глобальної освіти був переважно економічним після закінчення холодної війни у 1980-х роках. Як зазначається у доповіді Ради директорів державних навчальних закладів (CCSSO), студенти повинні мати можливість вивчати власну культуру в глобальному масштабі і перспективі. Перспектива визначається ставленням людини до відмінностей та усвідомлення взаємозалежності між народами та навколишнім середовищем на основі забезпечення знаннями громадян про політичні, соціальні та екологічні проблеми світу [16, с. 4].

Глобальна компетентність стає частиною глобального освітнього поля з наголосом про людський взаємозв'язок, який є сутністю глобальної компетентності.

У 1994 році Американська рада з міжнародної міжкультурної освіти (АСПЕ) і Фонд Стенлі провели конференцію, щоб розробити план впровадження глобальної освіти в кожному громадському коледжі США. У результатах цієї конференції зазначено, що глобальна освіта дорівнюється міжнародній освіті та мультикультурній освіті. Автори звіту описали глобальну освіту як «мандат» XXI століття [16].

У 1996 році АСПЕ та Фонд Стенлі провели другу конференцію на тему опису «глобально компетентного учня» і його розвитку. Зазначено, що громадські коледжі повинні впроваджувати навчальні програми для формування глобальної компетенції.

Ф. Реймерс припустив, що розвиток глобальної компетентності та глобального громадянства може допомогти людям у всьому світі пристосуватися до сучасного глобалізованого середовища та заохочити їх до досягнення майбутніх мирних рішень [17].

6.2. Визначення глобальної компетентності

У своїй книзі В. БуаМансіля та ін. визначили глобальну компетенцію, як «здатність та схильність особистості до розуміння проблем глобального значення», що проявляється в її діяльності [3].

Вперше офіційно цей термін введено у доповіді на конференції Ради з міжнародного освітнього обміну (СІЕЕ, 1988). Звіт мав на меті збільшити кількість студентів вищих навчальних закладів США, які б навчалися за кордоном. У ньому пояснюється, що для того, щоб населення США стало глобально компетентним, залучаються студенти у таких сферах, як математика, наука, освіта, бізнес, технології, економіка тощо. Міжнародні відносини повинні вивчатися за кордоном, щоб дізнатися про різні точки зору тих, хто працює у цих сферах в інших країнах [18].

Для опису процесу розвитку глобальної компетентності Р. Ламберт спирався на модель розвитку міжкультурної чутливості М. Беннет [20]. Р. Ламберт описав цей процес як перехід від «етноцентризму» до «етнорелятивізму» [19, с. 311], або спроможність розуміти власну культуру як одну серед багатьох. Він стверджував, що можуть існувати різні види глобальної компетентності і описав навчання за кордоном як позитивний досвід, коли студенти можуть отримати досвід з розуміння інших культур [19].

Відповідно до точок зору різних дослідників, визначення глобальної компетентності можна узагальнити в наступному:

- Глобально компетентні бізнес-менеджери володіють наступним «навичкаи» [9, с.53]: «глобальна перспектива; знання про інші культури; вміння працювати з людьми з багатьох культур одночасно; здатність адаптуватися до життя в багатьох іноземних культурах; використання навичок міжкультурної взаємодії на щоденній основі; взаємодія з іноземними колегами різних рівнях; іноземний досвід» [9, с.53].

- Глобальна/міжнародна компетентність: етновідносність (інформація, емпатія та позитивне ставлення до країни, яка відвідується); знання іноземної мови та «інтерактивні навички подолання бар'єрів» [19, с. 319).

- Щоб стати глобально компетентними, студенти потребують наступне: «...знання та розуміння в п'яти сферах: глобальна взаємозалежність; людські ресурси, цінності та культура; глобальне навколишнє середовище та природні ресурси; глобальний світ і управління конфліктами, використання творчого мислення для вирішення проблем» [21, с. 3].

- «Суттєві знання, розуміння, здатність до особистісного зростання, здатність розвивати міжнародні міжособистісні стосунки та здатність діяти як культурний посередник» [22, с. 285]

- «Глобальна компетентність існує, коли молода людина здатна зрозуміти взаємозв'язки між народами і системами, має знання з історії та світових подій, сприймає та може впоратися з існування різних культурних цінностей і установок, визнає багатство та переваги культурного розмаїття» [23, с. 4].

- Глобально компетентна особистість має «...достатньо істотних знань, сприйняття та міжкультурне розуміння, комунікативні навички для ефективної взаємодії в нашому глобальному взаємозалежному світі» [24, с. 117].

- Глобальна компетенція – це «відкритість при активному прагненні розуміти культурні норми та очікування інших, а також використовувати це здобуте знання для взаємодії, спілкування та ефективної роботи за межами свого середовища» [25, с. 81]

- Глобально компетентна людина має знання світової географії і події; усвідомлює складності і взаємозалежності світових проблем; розуміє історичні сили які сформували сучасну світову систему; має чуйність і повагу до особисті та культурних відмінностей, емпатію та здатність впоратися з двозначністю незнайомої ситуації; може критично мислити; розуміє концепцію міжкультурної комунікації [26].

- Глобальна компетентність складається зі знань (про глобалізацію, всесвітню історію та географію), навички (здатність говорити, розуміти і думати різними мовами) і ставлення (емпатію та позитивне ставлення до культурних відмінностей) [27].

- Глобально компетентна людина має глибокі знання та розуміння міжнародних питань, здатність навчатися та працювати з людьми з різними мовами та культурою, та навички функціонувати продуктивно у взаємозалежній світовій спільноті» [28, с. 1]

В. Хантер, Г. Вайт і Г. Годбі зазначили, що найважливіша характеристика глобальної компетентності передбачає розвиток розуміння власної культури, її норм та очікувань [29, с. 18]. На думку цих авторів, здатність визначати культурні відмінності необхідна для того, щоб успішно конкурувати у світі, співпрацювати і ефективно взаємодіяти як у соціальних, так і в бізнес-середовищах інших країн [29, с. 20]. Вони зазначили, що відкритість також є основною характеристикою глобальної компетентності.

6.3. Модель глобальної компетентності

GCAA вимірює вісім вимірів Моделі глобальної компетентності, яка поділяється на «внутрішню готовність» і «зовнішню готовність». Кожна з цих великих категорій включає чотири виміри [30]:

- *Внутрішня готовність* включає: самосвідомість, відвертість, уважність до різноманітності, прийняття ризику.

- *Зовнішня готовність* охоплює: глобальну обізнаність, історичну перспективу, міжкультурну здатність, співпрацю між культурами.

Розвідки Д. ДеГармо та М. Деніелса (2009), які базувалися на вимірюванні глобальної компетентності студентів Едвардсвільського університету Південного Іллінойсу, базувалися на описах Американської ради з питань освіти (ACE). Вчені розподілили структуру компетентності на знання, навички та ставлення до глобальної компетентності [31, с.4]:

- 1) Знання: розуміння власної культури у глобальному та порівняльному контекстах; знання глобальних проблем, процесів, тенденцій та систем; знання інших культур.

- 2) Навички: використання знання різноманітних культурних систем, альтернативи та перспективи на основі критичного мислення для вирішення проблем. Комунікація та зв'язок з людьми в інших мовних спільнотах. Використання навичок іноземної мови та/або знання інших культур, щоб розширити свій доступ до інформації, надбати досвід та розуміння.

- 3) Ставлення: визначати цінність мови, мистецтва, релігії, філософії та матеріальної культури різних культур. Приймати культурні відмінності та толерантно ставитися до культурної навизначеності. Постійне бажання шукати міжнародні або міжкультурні можливості.

Іншими словами, показники та індикатори глобальної компетентності можуть бути описані наступним чином:

1) сприйняття/ставлення: відкритість, культурна обізнаність, прийняття різноманітності, бажання досліджувати, адаптивність, визнання власної та чужої точки зору [3, с.102], емпатія, етнорелятивність [20], впевненість, бажання навчатися протягом усього життя.

2) знання: розуміння власного культурного походження, знання мов світу, розуміння глобалізації, знання економіки, знання регіонів і культур світу, знання поточних подій.

3) навички: здатність досліджувати, здатність до співпраці, здатність до ефективного спілкування з різноманітними аудиторіями.

4) дія: культурний посередник, глобальний громадянин.

У 1996 році, коли АСПЕ та Фонд Стенлі представили перше визначення глобальної компетенції, яка виходила за межі списку атрибутів, вона не включала «дію» як елемент. Визначення В. БуаМансілі та ін. засновано на «дії для блага людини» [3].

Першим кроком до формування глобальної компетентності є розвиток глобального мислення, відкритості до інших культур, що сприяє міжкультурній взаємодії. Глобальне мислення – це основа глобальної комунікативної компетентності. Це розвиває здатність уявляти світові зміни, долучатися до процесу регулювання цих змін і спонукає до ширшого зображення контексту, в якому розмаїття та культурні відмінності збалансовані та цінуються. Тобто глобальне мислення – це здатність навчатися як бути «громадянином світу».

Модель Г. Чена відображає чотири виміри компонентів моделі глобальної компетентності [32]:

1. *Глобальне мислення*: спонукання до розширення перспективи; мотивація поважати різноманітність; очікуване улагодження конфліктів; спонукання до регулювання змін; орієнтація на процес глобалізації.

2. *Картографія культури*: вітання відмінностей; сприйняття розбіжностей; когнітивний аналіз культур; емпатійне занурення в культурне різноманіття.

3. *Розкриття себе*: самовдосконалення; безперервне навчання; емпатія; креативність.

4. *Управління взаємодією*: іншомовні навички; поведінкова гнучкість; підтримка ідентифікації; управління змінами у взаємодії.

Глобальне мислення як психологічний процес представляє моделі індивідуального або групового мислення. Процес сприйняття культур, міркування над культурним різноманіттям – це фіксоване психічне ставлення, яке веде до бачення речей та подій з певної точки зору. Когнітивні фільтри вбудовано в процес соціалізації та особистий досвід. Тому мислення може використовуватися як концептуальний інструмент для дослідження того, чому люди інших культур бачать речі певним чином та по-іншому вирішують проблеми.

Побудоване на фундаменті відкритості, глобальне мислення означає зменшення або відсутність етноцентризму. Н. Адлер зазначив, що етноцентричні люди нездатні цінувати культурне розмаїття, як ключовий елемент глобалізації суспільства. Вони схильні жити у монокультурному коконі, вірячи, що «наш шлях – це єдиний шлях». Такі люди часто засліплені власною практикою і не в змозі виявити зміни та складність тенденцій глобалізації [9]. Люди з глобальним мисленням мають здатність творче збалансувати своє ставлення до культурного різноманіття. Культурні відмінності можуть призвести до виникнення проблем у спілкуванні, але вони також забезпечують переваги для підживлення особистого зростання, якщо знати, як розпізнавати та використовувати їх для створення позитивних можливостей. Іншими словами, відкритість у глобальному розумінні допускає зміни, вдосконалення та інновації, стикаючись з впливом культурних відмінностей та інших тенденцій, таких як, наприклад, технологічний розвиток [33].

Глобальне мислення тісно пов'язано з афективними, когнітивними та поведінковими особистими здібностями. Іншими словами, глобальне мислення формує цикл компетенцій глобальної комунікації, під час якій люди вчаться розкривати себе через внутрішнє осмислення особистого впливу або атрибутів глобалізації, щоб досягти когнітивного усвідомлення культурного різноманіття, а також розвивати навички поведінки у глобальній взаємодії.

Глобальне мислення має п'ять особистих характеристик [34]: культурна чутливість як конструктивне спілкування; відкритість, яка включає прагнення до постійного вдосконалення у мінливому середовищі та дієве неупереджене ставлення до культурних відмінностей; обізнаність, яка спонукає розширювати, поглиблювати свої перспективи та вирішувати конфлікти в умовах глобальних подій; критичне мислення – здатність до дедуктивного та індуктивного мислення; концептуальна та поведінкова гнучкість – здібність до адаптивності, бачення невизначеності як можливості для руху вперед, ефективне реагування на зміни на основі вербального та невербального поведінкового вибору.

Отже, глобальне мислення дозволяє регулювати складність, неоднозначність, суперечливість і конфлікти, закладені у бурхливих змінах процесу глобалізації. Крім того, воно виконує функцію спонукання людей до широкої перспективи врівноважувати протиріччя і конфлікти, притаманні різноманітним ситуаціям глобальної конкуренції та співпраці.

Саморозкриття зумовлює розширення особистих характеристик, включаючи гнучкість, чутливість, відкритість і мотивацію. Це здібність до візуалізації власної ідентичності для її встановлення та з'ясування її безперервності. Такий підхід з'єднує «я» і «ти», створює мережу смислів, які поділяє світова спільнота. Здатність розкривати себе сприяє творчості, навчанню та інноваціям процесу глобалізації [35].

Картографія (відображення) культури. Глобальна компетентність передбачає наявність когнітивної здатності відображати своє та чуже, аналізуючи культури. Це здатність здобувати культурні знання. Зрозуміти себе як людину культури з власною культурною перспективою є основою пізнання культури. Це взаємне усвідомлення знань про культуру, які забезпечують повагу та інтеграцію можливих культурних відмінностей.

Таким чином, усвідомлення культурного знання є передумовою, можливим виходом з ситуативної неоднозначності і невизначеності у процесі міжкультурної або глобальної комунікації [36]. Відсутність дискомфорту, розгубленості або тривоги через усвідомлення культурних відмінностей допомагає індивіду пристосовуватися до глобальних ситуаційних вимог навколишнього середовища та справлятися швидко з такими викликами .

Здатність відображати культуру є проявом культурної свідомості. Пасивне й активне розуміння культури формують континуум культурної свідомості, який свідчить про процес розвитку. Глобальна компетентність вимагає активного розуміння культури. Здатність відображати культуру є проявом культурної свідомості, яка складається з чотирьох етапів процесу розвитку: (1) збентеження – оцінювання культурних відмінностей як екзотичних чи дивних, (2) фрустрація – ірраціональна інтерпретація відмінностей, що провокує почуття розчарування, (3) аналіз – інтелектуальне пізнання культурних відмінностей; (4) занурення – емпатійне усвідомлення культурного різноманіття.

Управління взаємодією – набір поведінкових навичок, без яких не можливо пристосування індивідів до змін і нових моделей взаємодії в суспільстві, що глобалізується. Поведінкове управління глобальною взаємодією дозволяє керувати складністю та конфліктами в глобальному контексті. Ефективне управління взаємодією в процесі міжкультурної або глобальної комунікації дозволяє людям виконувати завдання та досягати ефективності у комунікації для успішного глобального розвитку. Іншими словами, психічні, афективні і когнітивні здібності повинні бути інтегровані в набір поведінкових навичок, які ведуть до успішної та продуктивної взаємодії у глобалізованому суспільстві.

Така поведінка має три характеристики: ефективність, доречність та мобільність. *Ефективність* полягає у здатності максимізувати функції спілкування з точки зору контролю та маніпулювання процесом спілкування, для повідомлення необхідних культурних сигналів, що ритуалізують процес спілкування та відображення культурної подібності та відмінності [37].

Доречність – це здатність відповідати контексту глобальної комунікації, або розпізнавати різні набори правил у різних ситуаціях. Це вміння зберігати своє обличчя у культурно

відмінних аналогах у межах ситуації є паралельним вербальним і невербальним контекстом, в якому відбуваються обмін смислами між комунікантами [38].

Міжкультурна мобільність потребує здатності керувати змінами або складністю глобалізації [38].

7. Перспективи подальшого розвитку досліджень

Перспективи подальшого розвитку досліджень лежать у площині встановлення критеріїв міжкультурної ефективності, як результату дії глобальної компетентності.

8. Висновки

Тенденція глобалізації формується стрімким розвитком технологій та економічних перетворень. Глобальна взаємозалежність і взаємозв'язок має стати нормою сучасного життя. Збереження мультикультурного співіснування вирішує майбутню долю людського співтовариства.

У дослідженні обговорено поняття «глобальна компетентність», висвітлено основні характеристики глобальної компетентності та узагальнено моделі глобальної компетентності.

Стверджується, що для того, щоб вижити в умовах глобального суспільства, студентам необхідно набути здатності до глобальної компетентності, яка складається з чотирьох вимірів: сприяння глобальному мисленню, розкриття себе, відображення культури та управління взаємодією.

Як психологічний процес, глобальне мислення допомагає студентам розширити свою перспективу, щоб усунути неточні стереотипи та упередження щодо людей різного культурного походження. Розкриття себе вимагає постійного самовдосконалення, виховання здорової самоідентичності для спільної побудови інтегративного та цілісного майбутнього людського суспільства. Відображення культури відноситься до процесу отримання знань для здійснення аналізу власної та чужої культури на основі когнітивного розуміння культурної подібності та відмінності. Нарешті, управління взаємодією передбачає розвиток у студентів здатності до міжкультурної мобільності для ефективного функціонування у глобальному комунікативному середовищі без порушення норм своєї та інших культур з метою досягнення глобального громадянського суспільства.

Список літератури:

- 1) Zhao, Y. (2010). Preparing globally competent teachers: A new imperative for teacher education. *Journal of Teacher Education*, 61, 422-431.
- 2) Todd, K. B. (2017). Global competence survey development. Retrieved from: https://uknowledge.uky.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1031&context=edsc_etds
- 3) Boix-Mansilla, V., Jackson, A., Asia Society, & Council of Chief State School Officers (CCSSO). (2011). *Educating for global competence: Preparing our youth to engage the world*. New York, NY: Asia Society.
- 4) United States Department of Education. (2012). *Succeeding globally through international education and engagement (International Strategy 2012-2016)*. Retrieved from <http://www2.ed.gov/about/inits/ed/international/international-strategy-2012-16.pdf>
- 5) Asia Society. (2016a). *Mapping the nation*. Retrieved from <http://asiasociety.org/mappingnation>
- 6) Asia Society. (2016b). *West Virginia*. Retrieved from <http://asiasociety.org/mappingnation/west-virginia>
- 7) Deardorff, D. K. (2004). Internationalization: In search of intercultural competence. *International Educator*, 13(3), 13-15.

- 8) Devine, J. J., Green, C. A., & McDowell, S. D. (2010). The Global Pathways Initiative: Florida State University's interdisciplinary efforts to become interculturally competent. *Making Connections*, 11(2), 1-13.
- 9) Gragert, E. (2012, June 26). Linking U.S. global competence with education globally [Web log post]. Retrieved from http://www.huffingtonpost.com/ed-gragert/linking-us-global-competence_b_1619667.html?utm_source=Alertblogger&utm_medium=email&utm_campaign=Email%2BNotifications
- 10) Gibson, K. L., Rimmington, G. M., & Landwehr-Brown, M. (January 01, 2008). Developing Global Awareness and Responsible World Citizenship with Global Learning. *Roeper Review*, 30, 11-23.
- 11) Adler, N. J., & Bartholomew, S. (1992). Managing globally competent people. *The Executive*, 6(3), 52-65. Retrieved from <http://www.jstor.org/stable/4165078>
- 12) Lambert, R. D. (Ed.). (1994). *Educational exchange and global competence*. New York, NY: Council on International Educational Exchange.
- 13) McJimsey, M., Ross, B., & Young, S. (n.d.). What are global and international education? (National Council for the Social Studies). Retrieved from <http://www.socialstudies.org/positions/global/whatisglobaled>
- 14) Sutton, M. (1998). Global education and national interest: The last fifty years. *International Journal of Social Education*, 13(2), 6-28.
- 15) Zhao, Y. (2010). Preparing globally competent teachers: A new imperative for teacher education. *Journal of Teacher Education*, 61, 422-431.
- 16) Council of Chief State School Officers (CCSSO). (2016). EdSteps. Retrieved from <http://www.ccsso.org/Resources/Programs/EdSteps.html>
- 17) Reimers, F. (2013, October 1). Assessing global education: An opportunity for the OECD. Retrieved from <http://www.oecd.org/pisa/pisaproducts/Global-Competency.pdf>
- 18) Council on International Educational Exchange (CIEE). (1988). *Educating for global competence: The report of the Advisory Council for International Educational Exchange*. New York: The Council.
- 19) Lambert, R. D. (1993). International education and international competence in the United States. *European Journal of Education*, 28(3), 309-325. Retrieved from <http://www.jstor.org/stable/1503761>
- 20) Bennett, M. (2004). Becoming interculturally competent. In J. Wurzel (Ed.), *Toward multiculturalism: A reader in multicultural education* (2nd ed., pp. 62-77). Newton, MA: Intercultural Resource Corporation.
- 21) American Council on International Intercultural Education (ACIIE), & The Stanley Foundation. (1994). *Building the global community: The next step*, November 28-30, 1994, convened at Airlie Center, Warrenton, VA. Des Plaines, IL: American Council on International Intercultural Education.
- 22) Wilson, A. H. (1994). The attributes and tasks of global competence. In R. D. Lambert (Ed.), *Educational exchange and global competence* (pp. 37-50). New York, NY: Council on International Educational Exchange.
- 23) American Council on International Intercultural Education (ACIIE), & The Stanley Foundation. (1996). *Educating for the global community: A framework for community colleges*, November 15-17, 1996, convened at Airlie Center, Warrenton, VA. Des Plaines, IL: American Council on International Intercultural Education.
- 24) Olson, C. L., & Kroeger, K. R. (June 01, 2001). Global competency and intercultural sensitivity. *Journal of Studies in International Education*, 5(2), 116-137.
- 25) Hunter, W. D. (2004). Got global competency? *International Educator*, 13(2), 6-12.
- 26) Greene, J. O., & Lindsey, A. E. (1989). Encoding Processes in the Production of Multiple-Goal Messages. *Human Communication Research*, 16(1), 120-140.

- 27) Reimers, F. (2013, October 1). Assessing global education: An opportunity for the OECD. Retrieved from <http://www.oecd.org/pisa/pisaproducts/Global-Competency.pdf>
- 28) Van Roekel, D. (2010). Global competence is a 21st century imperative (Policy Brief PB28A). Retrieved from National Education Association (NEA) website: http://www.nea.org/assets/docs/HE/PB28A_Global_Competence11.pdf
- 29) Hunter, B., White, G. P., & Godbey, G. (2006). What does it mean to be globally competent? *Journal of Studies in International Education*, 10(3), 267-285.
- 30) Global Leadership Excellence. (2016e). Global Competence Model. Retrieved from <http://www.globallycompetent.com/model/GCAAmode.html>
- 31) DeGarmo, D., & Daniels, M. (2009, January). The problems of assessment: Conducting a survey to determine the “global competence” of students at Southern Illinois University Edwardsville. Paper presented at the Southern Political Science Association Conference, New Orleans.
- 32) Chen, Guo-Ming (2005). A Model of Global Communication Competence. *China Media Research*, 1, 3-11.
- 33) Starosta, W. J., & Chen, G. M. (2003). “Ferment,” an ethic of caring, and the corrective power of dialogue. *International and Intercultural Communication Annual*, 26, 3-23.
- 34) Rhinesmith, S. H. (1992). Global minsets for global managers. *Training & Development*, October, 63 -68.
- 35) Chen, G. M., & Starosta, W. J. (2004). Communication among Cultural Diversities: A Dialogue. *International and Intercultural Communication Annual*, 27, 3 -16.
- 36) Chen, G. M., & Starosta, W. J. (2003). A review of the concept of intercultural awareness. In L. A. Samovar and R. E. Porter (Eds.), *Intercultural communication: A reader* (pp. 344-353). Belmont, CA: Wadsworth.
- 37) Chen, G. M. (1992). A test of intercultural communication competence. *Intercultural Communication Studies*, 2, 63-82.
- 38) Chen, G. M. (2002, December). A review of the concept of intercultural effectiveness. Paper presented at the Tamkang University bi-annual International Communication Conference. Taipei, Taiwan.

Global competence as an imperative of the XXI century

Anzhelika Solodka

department of German philology, Admiral Makarov National University of Shipbuilding, Mykolaiv, Ukraine

Abstract: The global interdependence of people and cultures is becoming the norm of our life. Increasing communication between people of different cultural, ethnic, social, and religious backgrounds requires the development of intercultural/global communication competence, with the help of which students will know how to see things through the eyes of others and add their knowledge to their own personal repertoire. In other words, only through global competence they will be able to communicate effectively in globalized world. Therefore, global competence becomes a critically important ability for adapting people to the requirements of the 21st century. The interest in global competence is mainly reflected in the US views on this concept. This is partly because much of the literature on global competence comes from US organizations such as the Council on International Educational Exchange, the American Council on International Intercultural Education, the Stanley Foundation, and the American Council on Education. All these organizations emphasize the development of the role of such competence in the daily and professional life of US citizens. The definition of global competence describes a concept that is characterized by a complex set of characteristics, as well as a theoretical relationship between them. This article attempts to outline a model of global competence, which consists of four dimensions: development of global thinking, self-disclosure, cultural reflection, and interaction management. As a psychological process, global

thinking helps students broaden their perspective to eliminate inaccurate stereotypes and prejudices about people from different cultures. Self-disclosure requires constant self-improvement, development of a healthy self-identity for the joint construction of an integrative and integral future of human society. Cultural reflection refers to the process of acquiring knowledge to characterize one's own and another's culture, cognitive understanding of cultural similarities and differences. Finally, interaction management requires students to develop the capacity for intercultural mobility to function effectively in a global communicative environment without violating the norms of their own and other cultures to achieve a global civil society.

Keywords: global competence, model of global competence, global mind, management of intercultural interaction, culture reflection.
